

Csontos Márta

Nagy totálban

A végén azt hiszed, minden leszel,
valami istenközeli lény alteregója,
egy fényszülötte álmkép, aki
talán már nem is tudja, ő volt
az Ember... bukdácsolsz majd
maglazult lépcsőfokokon, mégis
mindig csak lejtmenetben leszel,
nem kísér vándor az utolsó randevúra,
nem lesz már benned semmi
valóságos... igazából már lenni
sem akarsz igazán...
beletörődve rozsdálsz majd
az égi roncstelepen,
s egyedül csak az nyugtat meg,
hogyan lennől nem látszik
jól a végeredmény, letisztítható
szennyeződés maradsz az égi blendén,
ott maradsz egy sorszámozatlan
oldalon, elalszik benned a folytatás igénye.
visszaöklendez a sötét az almafa alá,
ott kuporogsz majd hontalan...
zárójelbe tesz az idő, egyenleted
megbonthatatlan...
így már nem emlékezhetsz arra,
hogyan mégsem lettél halhatatlan.

Emlékezetketrec

Tolvaj gondolatok fogságában
sínylódsz nap mint nap,
lopsz magadnak mennyországot,
a csillag-öbölből elkötöd a béke szigetét,
mert kell neked a kárpótlás, kell
minden sérelemért, kell, hogy végre
mindenütt Isten töltsse be a teret.

Benned a múlt úgy néz ki, mint
szárítókötélről leesett ruha, gyűrött
és piszkos, szövetébe beszivárgott
a kétségbeesés; a sebek begyógyultak,
a szenvedés maradt...
s most úgy dobál a szél, mint egy
leértékelt, kidobott múzeumi relikviát,
melyből az érték már rég elvesztette
önmagát...

Megszárítottad sok éves traumák
könnyeit, a szövetbe behímezted
saját teremtményedet: a Félelmet,
s már csak a könyörületes vég
szépsége éltet...

Leeresztett redőny mögött van a
csatatered, gyűjtöd a homályból
kitüremkedő valóság darabkáit,
fény sugarakat telepítesz árnyék-erdőben,
s alteregód kiskamaszos ölelésében
naponta összerakod magad.

Gyertyád aurájában magad vagy
az élő Csend, kiáltás fehér zajban.
Füledben dobol a *lenni vagy nem lenni*
tanácstalansága; perceid és másodperceid
romlott keveréke vastagodik,
s arcod térképén sokasodnak
a megroggyant domborulatok.

Helycsere

Minden éjjel átlépsz egy kapun,
tévelyegsz úttalan utakon,
vasúti sínek gerincét tördeled,
lecsúszol sáros domboldalakon,
fagyos szelek rágják az arcodat
nem találsz szélárnyékot,
kalodába zár a nagyhatalmú Éjszaka,
gyertyakanócod nem kap lángra.
Végül kenyeredet sárba dobod,
átlépsz a túloldalra, mint Inge
egy Andersen mesében.
Naplementében keresed a védelmet,
de nincsenek irányok, csak nyomok,
csak iránytévesztés van, lepedődet
vad álmok gyúrték össze, s most végre
átvágod az ébredés célszalagját...
készen állsz a Bejárat meghódítására.

NÉVJEGY

CSONTOS MÁRTA (1951, Győr) költő, tanár, irodalomtörténész, a *Magyar Múza* folyóirat olvasószerkesztője. Verseket, aforizmákat, tanulmányokat, kritikákat ír. Huszadik kötete *Intézményesített lélek* címmel jelent meg a tavalyi könyvhétre.